

BS Phạm Hữu Quang -

I. Tổng quan:

Việc sử dụng các nhĩ huyết để chẩn đoán và điều trị bệnh có nguồn gốc từ hơn 2.000 năm trước, và nó đã được ghi lại trong "Hoàng Đế Nội Kinh". Đến thời nhà Minh, các bệnh nhĩ huyết đã được xuất bản. Vào cuối triều đại nhà Thanh, châm cứu loa tai gần như bị lãng quên và bị suy giảm của châm cứu truyền thống. Vào những năm 1950, châm cứu loa tai nổi lên ở châu Âu, bác sĩ người Pháp P. Nogier đã phát hiện ra nhĩ u huyết để mở rộng vành tai và đưa ra một giả thuyết mới: sẽ phân bố của các huyết để loa tai gần như thai nhi trong ngỗng. Năm 1958, học giả Trung Quốc Xiao Yuelin là người tiên phong đưa nó sang tiếng Trung Quốc. Kể từ đó, châm cứu loa tai đã được phát triển và đưa vào mô hình thực nghiệm ở Trung Quốc. Các học giả Trung Quốc đã làm phong phú và phát triển nó trên cơ sở bệnh nhĩ huyết của P.Nogier, thậm chí có người còn đưa ra những ý kiến trái ngược với ông. Các học giả Trung Quốc đã nghiên cứu sâu về cơ chế, chẩn đoán và ứng dụng lâm sàng của châm cứu loa tai và đã thực hiện một số sáng tạo và phát minh, làm cho nội dung nhĩ châm phong phú và đầy đủ hơn.

